

Teismo praktikos rinkinys

2015 m. liepos 9 d. Teisingumo Teismo (šeštoji kolegija) sprendimas *Bucura*

(Byla C-348/14)¹

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Vartotojų apsauga — Direktyva 87/102/EEB — 1 straipsnio 2 dalies a punktas — Vartojimo kreditas — „Vartotojo“ sąvoka — Direktyva 93/13/EEB — 2 straipsnio b punktas, 3 — 5 straipsniai ir 6 straipsnio 1 dalis — Nesąžiningos sąlygos — Nacionalinio teismo nagrinėjimas savo iniciatyva — „Aiškiai ir suprantamai suformuluotos“ sąlygos — Informacija, kurią turi suteikti kreditorius“

- Vartotojų apsauga — Vartojimo kredito sutartys — Direktyva 87/102 — Nesąžiningos sąlygos sutartyse su vartotojais — Direktyva 93/13 — Sąvoka „vartotojas“ — Fizinis asmuo, kuris yra bendraskolis pagal kredito sutartį, sudarytą su tiekėju arba pardavėju — Įtraukimas — Sąlyga (Tarybos direktyvos 87/102 1 straipsnio 2 dalies a punktas ir Direktyvos 93/13 2 straipsnio b punktas) (žr. 39 punktą ir rezoliucinės dalies 1 punktą)*
- Vartotojų apsauga — Nesąžiningos sąlygos sutartyse su vartotojais — Direktyva 93/13 — Nacionalinio teismo pareiga savo iniciatyva išnagrinėti, ar jo vertinimui pateiktos sutarties sąlyga yra nesąžininga — Apimtis (Tarybos direktyvos 93/13 6 straipsnio 1 dalis) (žr. 43, 44 punktus ir rezoliucinės dalies 2 punktą)*
- Vartotojų apsauga — Nesąžiningos sąlygos sutartyse su vartotojais — Direktyva 93/13 — Nesąžininga sąlyga, kaip tai suprantama pagal 3 straipsnį — Nacionalinio teismo atliekamas nesąžiningumo vertinimas — Kriterijai (Tarybos direktyvos 93/13 3 straipsnio 1 ir 3 dalys, 4 ir 5 straipsniai) (žr. 66 punktą ir rezoliucinės dalies 3 punktą)*

Rezoliucinė dalis

- 1986 m. gruodžio 22 d. Tarybos direktyvos 87/102/EEB dėl valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su vartojimo kreditu, suderinimo, iš dalies pakeistos 1998 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/7/EB, 1 straipsnio 2 dalies a punktas ir 1993 m. balandžio 5 d. Tarybos direktyvos 93/13/EEB dėl nesąžiningų sąlygų sutartyse su vartotojais 2 straipsnio b punktas turi būti aiškinami taip, kad „vartotojo“ sąvoka pagal šias nuostatas apima fizinį asmenį, kuris yra bendraskolis pagal sutartį, sudarytą su tiekėju arba pardavėju, jei jis veikia siekdamas su jo komercine ar profesine veikla nesusijusio tikslo.

¹ — OL C 361, 2014 10 13.

2. Direktyvos 93/13 6 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad nacionalinis teismas turi savo iniciatyva nagrinėti, ar vartotojo su tiekėju ar pardavėju sudarytos sutarties sąlygos yra sąžiningos, kai šiam teismui žinomos tam tikslui būtinos faktinės ir teisinės aplinkybės.
3. Direktyvos 93/13 3–5 straipsniai turi būti aiškinami taip, kad vertindamas vartojimo kredito sutarties sąlygų sąžiningumą pagal 3 straipsnio 1 ir 3 dalis, nacionalinis teismas turi atsižvelgti į visas aplinkybes, kuriomis buvo sudaryta ši sutartis. Šiuo atžvilgiu jis turi patikrinti, ar nagrinėjamoje byloje vartotojui buvo perduota visa informacija, kuri gali turėti įtakos jo įsipareigojimų apimčiai ir leistų įvertinti visų pirma visą jo paskolos kainą. Atliekant šį vertinimą lemiamos reikšmės turi, pirma, tai, ar sąlygos suformuluotos aiškiai ir suprantamai, kad leistų vidutiniam vartotojui, t. y. pakankamai informuotam ir protingai pastabiam bei nuovokiam vartotojui įvertinti šią kainą, ir antra, aplinkybė, susijusi su informacijos, kuri atsižvelgiant į šioje sutartyje nurodytų prekių ir paslaugų pobūdį laikoma esmine, o būtent informacijos, nurodytos iš dalies pakeistos Direktyvos 87/102 4 straipsnyje, nenurodymu kredito sutartyje.